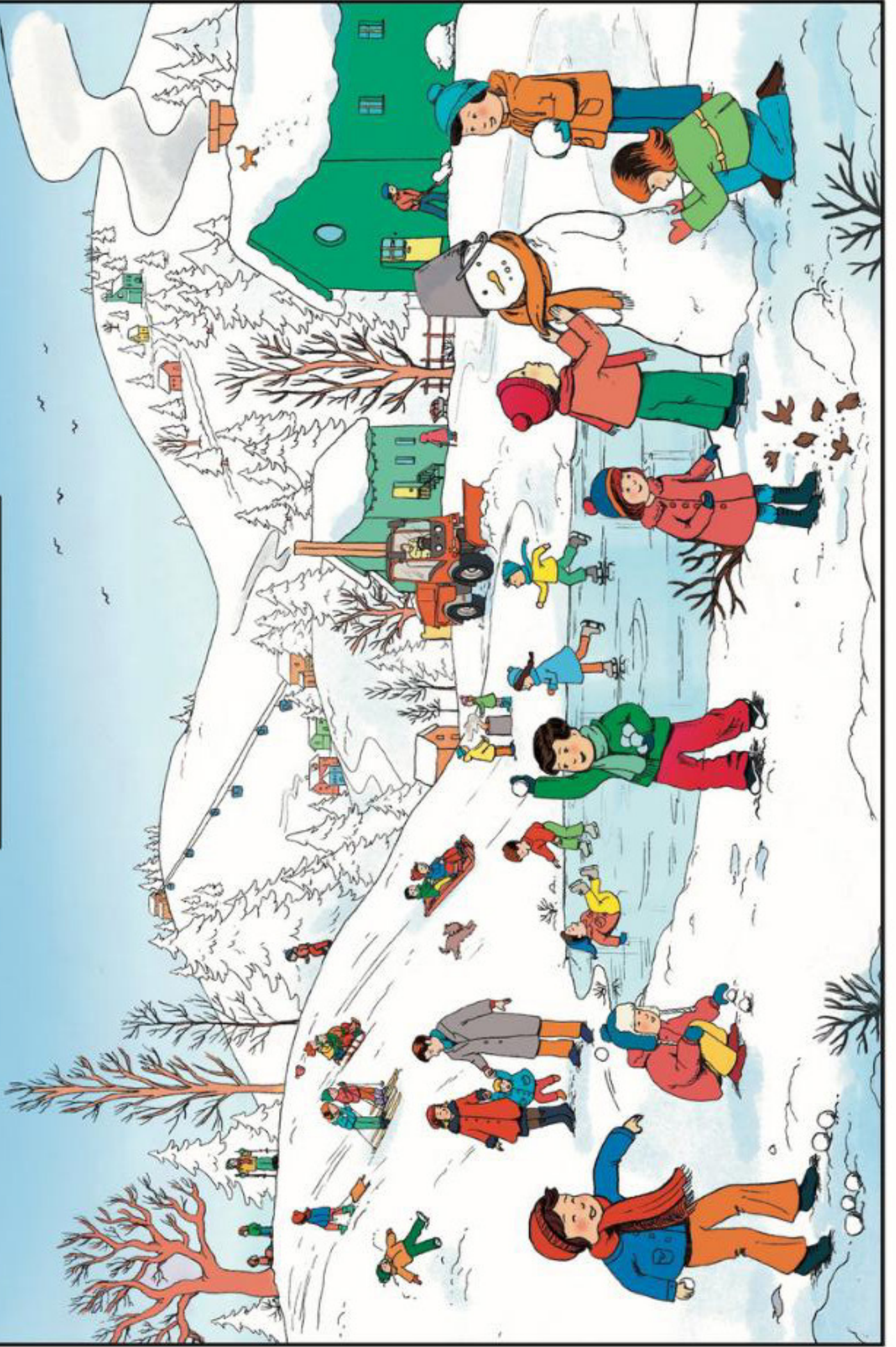

tsbl
darkkapi
fanzin

Ocak 2025
Sayı 30

KIŞ

dar kapaı

TOKAT BİST SOSYAL
BİLİMLER LİSESİ MÜDÜRLÜĞÜ
ADINA İMTİYAZ SAHİBİ
ÜLKÜ TAŞAR
OKUL MÜDÜRÜ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
MESUT DURMUŞ

YAYIN EKİBİ
NEHİR ÇÖPDEMİR
BERİL MELEK
ORHAN SELİM DAĞLAR

GRAFİK TASARIM
NEHİR ÇÖPDEMİR
BERİL MELEK

BASKI TARİHİ
OCAK 2025

İLETİŞİM

tokatsbl.meb.k12.tr
darkapifanzin@gmail.com
tokatsbl
tokatsbl

İçindekiler

- 2 YAYIN EKİBİ
SÖZE BAŞLARKEN
- 3 OSMAN ELİBOL
TÜRKÇE SEVDALISI
- 4 EBRAR TÜRKAN GEZER
KUTLU'NUN ESERLERİNDE
MODERN KÖLELİKTEN KURTULMA
- 6 CEREN DİRİCAN
SİREN SESLERİ
- 7 YUSUF BOZDEMİR
ON'SUZ GÜNÜN SABAHI
- 8 NEZİHA AKTAŞ
HUZUR VEREN GICIRTI
- 9 PELİN ÇİFT
SON SEFER/88
- 10 CEM ERŞAH BENLİOĞLU
UNUTULAN SIR
- 11 NEHİR ÇÖPDEMİR
BEN BİR KIŞTIM
- 12 AFİTAP
CENNETTEYİM
- 14 MESUT DURMUŞ
YOLCULUĞUN KÜÇÜK
BİYOGRAFİSİ
- 16 ORHAN SELİM DAĞLAR
TAKVİMİN SON YAPRAĞI
- 17 RUHSAR
KIŞIN AYAZI VURURKEN
YÜZÜME
- 18 AHMET KAAN ÇAKMAK
MONOTON BİR HAYAT
- 19 YUSUFİ
MATEM
- 20 KNEZOVİC
KIŞ YERĞİSİ
- 21 AFİTAP
ZEMHERİ
- 22 CHEFOGRETMEN
PUMPKİN DESSERT
- 23 RİVER
WINTER İS...
- 24 EYLÜL SÜMEYYE DEMİRER
BİR NOEL ŞARKISI
- 25 BERİL MELEK
SNOWPIERCER
- 26 YAYIN EKİBİ
FARKI BUL
- 28 BERİL MELEK
BULMACA

SÖZE BAŞLARKEN

Yayın Ekibi

Dar Kapı Fanzinin kıymetli okuyucuları, yeni bir yılda yeni bir sayı ile 30. sayımızla sizlerin huzurunda olmanın mutluluğu içerisindeyiz. Yeni bir sayıda, yeni bir heyecanla karşınızdayız. 30. sayımızı hazırlarken sonbaharın son demleri yaşanmaktaydı. Kış mevsiminin kendine has güzelliklerini bir nebze de olsa yaşadık. Biz öğrencilerin en mesut hissettiği ve büyük bir arzu ile beklediği sıcak bir pencerenin kenarından kar yağışını izlerken okulların tatil olması dileğimiz de gerçek oldu. Bu sayının kış mevsiminin hoş bir yansıması olmasını da bu tatilde düşündük. Ayrıca hala ümitliyiz karne tatilinde de kar yağacak ve doya doya oyunlar oynayıp kardan adamlar yapacağız.

Temamız kış olduğu için kış mevsimini anlatan her türlü yazınsal ürüne kapımızı açtık ancak içerik olarak kıymetli yazarlarımızın kaleminden başka konular döküldüyse onları da geri çevirmedik. Onlara da Dar Kapı'nın sayfalarını açtık. Çünkü biliyoruz ki yazmak zor bir iş, yazılan her satır bazen bir sancının bazen de bir mutluluğun izlerini taşımaktadır. Yadımızda kalanlarla bezenen duygularımızı damla damla satırlara aktarmaya çalışırken sancuların en zorlayıcısı gelir çıkar karşına. Dar

bir kapıdan geçercesine imbiğinden süzülen ve sağa sola sürtünerek çıkan duyguların, düşüncelerin kelimeye oradan cümlelere ve nihayetinde metinlere dönüşmesi/dönüştürülmesi kolay gibi görünen ancak zor bir süreçtir. Bu süreçte bizleri yalnız bırakmayan tüm yazar ve şairlerimize teşekkür ediyoruz.

Bu sayımızda sizden gelen istekleri de dikkate alarak İngilizce bir sayfa tasarladık ve instagramda @chefogretmen diye takip ettiğimiz okulumuz öğretmenlerinden İngilizce Öğretmenimiz Yakup Çetin'den kabak tatlısı tarifi aldık. Tarifi örnek olarak kışın en güzel tatlılarından biri olan kabak tatlısını yapmanızı tavsiye ediyoruz.

Sevgili okurlarımız, Dar Kapı Fanzini siz değerli okurlarımızla birlikte olmanın, kültürümüzü paylaşmanın ve birbirimize daha yakın olmanın bir yolu olarak görülmelidir. Bu sayıda yer alan öyküler, şiirler, denemeler, kitap önerileri, film ve kitap eleştirisi, bulmaca ayrıca İngilizce hazırlanmış yemek tarifi sayfasıyla hem öğreneceğiz hem de eğleneceğiz.

Keyifli okumalar dileriz. Saygılarımızla.

Dar Kapı Yayın Ekibi

TÜRKÇE SEVDALISI

Osman ELİBOL

Her geçen gün dilimiz sorumsuz insanlarca biraz daha yıpratılıyor. Sanal ortamlarda kullanılan kısaltmalar, mağazaların isimlerindeki yabancı sözler bunlardan sadece birkaçı... Ben bu duruma çok karşıyım. İnanın cep telefonlarındaki yazıları her gördüğümde üzülüyorum. Uyardıktan başka bir şey gelmiyor elimden. Hayır, anlamıyorum “merhaba” yerine “mrb” yazınca elinize ne geçiyor? Zamandan mı tasarruf ediyorsunuz yoksa bir -mesaj denilen- iletiden mi! Yok yok tasarruf değil bu çünkü iletiler paket halinde binlerce geliyor. Yüklediğin kadarının 3 katı, 5 katı iletisi! Diğer taraftan çarşıda dolaşayım dediğinizde etraftaki mağazaların, dükkânların, lokantaların adlarını görünce insan kendini, içinde Türklerin yaşadığı İngiltere'nin bir şehrinde sanıyor. Oysaki burası Türkiye. Yörük's, Boncukchu Çiçek's, Köftechi gibi tarzanca adlar yerine Türkçe adlar görmek istiyorum. Ayrıca bunları özenilecek bir şey sanan çocuklar, gençler de var. Uyardığımda ise karşılaştığım tepki içler acısı: “Ne olacak sanki?”

Ne mi olur? Zamanla Türkçemizi kaybedebiliriz. Türkçe demek kültür demektir, kimlik demektir, millet demektir, birlik-bütünlük demektir. Dil bizim her şeyimizdir. Dil, uygarlığın temelidir. Aşağıda anlatacağım hikayecik (anekdot) her şeyi özetlemektedir.

Bir gün Konfüçyüs'e sormuşlar: “Bir memleketi yönetmeye çağrılıydınız yapacağınız ilk iş ne olurdu?” Büyük filozof şöyle cevap vermiş: “Hiç şüphesiz, dili gözden geçirmekle işe baş-

lardım.” ve dinleyenlerin hayret dolu bakışları karşısında sözlerine devam etmiş: “Dil kusurlu olursa, sözcükler düşünceyi iyi anlatamaz. Düşünce iyi anlatılmazsa, yapılması gereken işler doğru yapılamaz. Ödevler gereği gibi yapılmazsa, töre ve kültür bozulur, adalet yanlış yola sapar. İşte bunun içindir ki hiçbir şey dil kadar önemli değildir.”

İşte bu küçük hikâye dilin aslında ne kadar önemli olduğunu vurguluyor bizlere. Sonuç olarak, dil milli kültürün ilerlemesi ve yayılmasında önemli bir araç olduğu gibi milli duygunun gelişmesinde ve bağımsızlığın korunmasında da önemlidir. Bu sebeple milli kültürün, bağımsızlığın, milli birlik ve toplumsal barışın korunması, sürdürülebilmesi için milleti oluşturan kişiler arasında konuşulan dilin birbirinden farklı olması; sade, anlaşılır ve zengin olması gereklidir. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan her birey Türkçeyi bilmeli ve doğru kullanılmalı. Türkçe'nin en büyük koruyucusu, geliştiricisi eşsiz liderimiz Atatürk'ün dediği gibi **“Ülkesini, yüksek bağımsızlığını korumasını bilen Türk Milleti, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır.”**

Öyleyse dilimize sahip çıkalım. Kısaltarak yazmayla, dilimize yabancı sözcükler eklemekle elimize hiçbir şey geçmez. Sadece kendi kendimizi yok etmeye devam ederiz. Türkçemizin yok olmasına izin vermeyin, izin vermeyelim. Tıpkı Oktay Sinanoğlu'nun dediği gibi

“TÜRKÇE GİDERSE TÜRKİYE GİDER!”

KUTLU'NUN ESERLERİNDE MODERN KÖLELİKTEN KURTULMA MÜCADELESİ

Ebrar Türkan GEZER

Hikayemizin Yarım Asırlık Yerli Sesi Mustafa Kutlu'nun eserlerini incelediğimizde gözümüze bir şey takılıyor. Yazar sıklıkla eserlerinde kaybedilen bir mücadeleyi anlatıyor.

Peki ne bu mücadele?

Neden yapılıyor ve neden kaybediliyor?

Yazarın burada bahsettiği mücadele modern kölelikten kurtulma mücadelesi. Başka bir deyişle her insanın hayali olan özgürlüğü elde etme mücadelesi.

Peki neden yapılıyor? Çünkü özgür olmak istiyorlar, çünkü tutsak olduklarının farkındalar.

Bizi tutsak eden de kim?

Kim bizi mücadele etmek zorunda bırakan?

Nasıl bizi tutsak ediyor?

Bizi tutsak edenleri bulmak düşünülenenden daha zor. Çünkü arada bizleri tutsak eden ve kendileri de tutsak edilen yüzlerce kişi var. Herkes birine bağlı hareket ediyor ve herkes bağımsız olduğunu zannediyor. Nasıl yapıldığından önceyse ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Yazarın ifadesine

göre modern kölelik dediğimiz şey sömürgecilik kavramının çok daha çılgın bir boyuta ulaşmış versiyonudur ve tutsak eden kişinin halkın iş gücünü, onlara özgür olduklarını hissettirerek kendisi için kullanmasıyla oluşur.

İyi de nasıl oluyor da kimse bunu fark etmiyor, nasıl oluyor da herkes bu oyuna kanıyor?

Bir düşünün. Tek gereken bu sadece düşünün. Siz bunu bilmiyorsunuz ama tutsak eden kuklacı bunu biliyor ve sizin düşünmenizi engelleyerek tüm sorununu çözüyor. Gerçekten düşündüğünüzde bir kukladan ibaret olduğunuzu fark edersiniz. Gerçekten düşündüğünüzde bunca zamandır ne kadar karmaşık bir oyunun içinde olduğunuzu fark edersiniz.

Düşünmek bizim için büyük bir nimet ve bunu korumalıyız. Bunu gerçekleştirdiğimizde yani düşündüğümüzde ne olacak peki kazanacak mıyız?

İlk olarak bu düşüncelerin daha yeni yeni oluşmaya başladığını ve zayıf olduğunu unutmayın. Kuklacı işte bu yüzden tam da bu anda işe koyulacak ve henüz çimlenmeye bile fırsat bula-

madan imha edilecek. Bizi bu minik düşüncemizin aksine yavaş değil hızlı bir akışa sahip olan sosyal medyanın içine çekecek ki bu minik düşüncemizin imha edilmesi için yeterli ama minik düşüncemiz inatçı çıkar ise ve mücadeleye devam etmeye karar verirse bu defa kuklacı farklı bir yol izleyecektir daha doğrusu izlemeyecektir. Sabrımız ne yazık ki kuklacınının kadar fazla değil.

Bu da demek oluyor ki kuklacıdan önceki sorunumuz irade olacaktır. Beynimiz doğru kararlar veremez ve irademizin onu yönlendirmesine ihtiyaç duyar. İrademizse çoktan kuklacı tarafından çürütülmüştür. İstekler bize ihtiyaç diye yutturulmuşken daha da kötüsü buna rağmen isteklerimizin ucu bucağı gözükmemektedir.

Bunlara karşı irademiz çok dayanmaz ama dayanırsa ne olur? Bu bizi ilk sorduğumuz sorular arasındaki son soruya götürüyor.

Neden kaybediliyor?

Buraya kadar bir şekilde gelebiliriz ama bundan sonrası elimizde olmayan bir mücadele. Sürü psikolojisi. Biz herkes değiliz ve toplumun kararlarını veremiyoruz. Ne yazık ki toplum alıştıkları bu “özgür olduğunu düşünerek özgür ol” hayatından vazgeçmek istemeyecektir. Sebebi anlatmama gerek olduğunu zannetmiyorum.

Sonuçta bu ne olduğu tanımlanamayan ve uğraş gerektiren davetimiz imha edilmesi gereken bir virüs olarak

görülecektir. Bu da kuklacınının olmadığı bir hayatı neredeyse imkânsız hale getirecektir. Gelebileceğimiz en uç nokta kırlarda tek başımıza tüm insanlardan uzak ve sosyal ihtiyacımızı bir köpekle -isteyenler için kedi de olur- karşılayarak, devamlı hale gelmesi zor bir şey olmasına rağmen bir sıfırdan büyüktür diyerek yaşamaktır. Yok ben savaşmaya devam edeceğim dersiniz de siz bilirsiniz.

Bu senaryoda yüz yıllar süren bir savaş sonucu Fransız ihtilalini aratan bir ihtilal olacaktır. Böyle bir durumda insanlığın sonunu getirecek gibi hissedilen bir dönemden geçilir ve sonuç olarak kuklacı yenilir. Bundan sonra kuklalar birbirlerini yemeye başlayacaktır -bu insanlığın bir parçası kaçıışı yok- ve herkes söz sahibi olmak isteyecektir.

Söz sahibinin kim olduğunun hiçbir önemi yok sonuç olarak yönetime geçecek olan kişi Hayvan Çiftliği eserindeki gibi herkesi isyan ettirip söz sahibi olan birileri her zaman olacaktır. Onlara boyun mu eğmeli demek bu?

Asla, pes etmemeli mücadeleye her zaman devam etmeliyiz. Nurullah Genç'in duygularımıza tercüman olan bir dörtlüğüyle son veriyorum:

Tahtını en büyüğü divanında bulmalı
Açılmalı sonsuzluk sularında engine
Fırtınalar kopsada, umudumuz olmalı
İmanları boyarken gökkuşağı rengine

SİREN SESLERİ¹

Ceren DİRİCAN

Yüreklerde bir hançer
Saplandıkça saplanıyor, büküldükçe bükülüyor
Ve siren sesleri sanki hiç susmuyor

Bir kahraman bedeniyle ölüyor, ruhu zaten millete
Yedi cihan bir olsa dünya barışa koşsa
Sanki hiç susmuyor siren sesleri

Olmuşuz özgür bir millet lâkin anlaşılmaz sözler
Gözler görmez, kulaklar sağır
Sanki hiç susmuyor siren sesleri

Atam gitmiş, düşmana ne?
Bir millet sarsılmış, kendi kendine
Ve gökyüzünde yankılanır ağıtlar
Şimdi sen söyle hiç susturulabilir mi siren sesleri?

1 10 Kasım Atatürk Haftası kapsamında liseler arasında düzenlenen şiir yarışmasında Tokat birinci-
si olmuştur.

ON'SUZ GÜNÜN SABAHI¹

Yusuf BOZDEMİR

Yükselince Dolmabahçe'den acı ıglıklar
Durdu zaman, söndü tüm ışıklar
Aynalara bakınca kapandı mavi gözler
Yurt kan ađlar, yürekler hep sizler

En acı kasımdı, On'suz günün sabahı,
Hatırdan çıkmaz, yoktur bir ilacı
Denizler çekildi, gökyüzü karardı
Sahra sel oldu, sarmaşıklar sarardı
Dünya şaşkındı, bir büyük kahraman göçtü
Geriye tek kalan "atam izindeyiz" sözü.

Ölmez O; ölmemeli, ebedi yaşayacak kalbimizde
Gözü arkada kalmasın, yaşatmalı içimizde,
Gözün arkada kalmasın Atam, emanetin emin ellerde,
On'suz hayat, buz gibi ince yağın bir kar,
On'unla açın her çiçek, O gidince hiç solmayacak.

1 10 Kasım Atatürk Haftası kapsamında liseler arasında düzenlenen şiir yarışmasında Tokat üçüncüsü olmuştur.

HUZUR VEREN GICIRTI

Neziha AKTAŞ

Yine aynı ses, yine aynı ses ve yine aynı ses...

Testere ve tahtanın sürtünmesinden dolayı ortaya çıkan gıcirtı...

Belki başka kişilere rahatsızlık verebilir ama ben alışkınım bu sese. Sesi duyduğuma göre babam kalktı ve benim de okul saatim geliyor. Yataktan kalktıktan sonra elimi yüzümü yıkayıp, hızlıca bir şeyler yedikten sonra koşarak bahçeye çıktığımda gece boyu çalışmaktan mosmor olan gözlerini ve çalışmaktan ağlayacakmışçasına duran ellerini gördüğümde babam bana döndü: "Günaydın aslanım." Ben de babamı "Hayırlı sabahlar Reis." diyerek selamlayıp okula doğru yola koyuldum. Sekiz saat aradan sonra çantamı eve bıraktım ve babam için keresteciye gidip yüklendim keresteleri.

Böyleydi bizim rutinimiz; ben okulda sonra keresteleri taşıyım babam da sabahtan kadar çalışırdı. Eve gelince bu düşüncelerden kurtulup evin kapısını çalmaya başladım ama açan olmayınca içimde bir korku oluşmaya başladı.

Ardından kendi anahtarımı çıkarıp açınca çaydanlığın ocakta yanmaktan kapkara olmuş halini ve yere dökülmüş çayları, kırılmış çay kavanozunu görmemle yerde boylu boyunca, hareketsiz yatan babamı görmem bir oldu.

Sanki dizlerimin bağı çözüldü, vücumdaki güç kuvvet bir anda yok oldu gitti. Bir anda yere yığılıverdim. Dizleri-

min üstünde babamın yanına vardığımda babamın kafasının kanadığını gördüm. Gözlerini hiç açmayacakmışçasına kapamıştı sanki. Komşulara seslendim, yardım istedim. Onların yardımıyla babamı hastaneye ulaştırdık.

Hastane koridorlarında bir o yana bir bu yana gide gele zorlu bir bekleyiş başladı. Bana yıllar gibi gelen yaşam mücadelesi bir değil, iki değil, üç buçuk saat sürmüştü. Beklerken Yaradan'a onun için dualar ediyordum: "Yüce Rabbim ne olur onu benim için bağışla." Sonunda zorlu bekleyiş bitti. Babam yaşlarında bir doktor çıktı. Hiç mi umut yok yani, dedim içimden çünkü doktorun gözlerinden okunuyordu ne olduğu. Ben o soruyu hiç sormadım. Doktor hiçbir şey söylemedi ve ben göz yaşlarım içinde boğulurken çıktı babamın cansız bedeni, ben de ona son kez sarıldım. O güne dair hatırladığım son şey ise beni babamdan zorla ayıran doktorun "Başın sağ olsun delikanlı." deyip yanımdan ayrılmasıydı. Anladığım şey ise artık bu merhametsiz hayatla baş başa kalmış olmamdı.

Aradan iki ay geçmişti ama ben hâlâ onsuzluğa alışmamıştım. Ne doğru düzgün okula gidebiliyordum ne de boğazımdan bir şey geçiyordu. En önemlisi de artık gıcirtı sesi yoktu. Uyanamıyordum. Şu an anlamaya başlıyorum ki çoğu kişinin gıcık olduğu ses benim huzurumun, düzenimin ve en önemlisi de mutluluğumun sesiymiş.

SON SEFER/88

Pelin GENÇ

Limandan ayrılacak bir gemisin
Bulduğun en ücra köşelere sin
Kader gelip çözecek halatını
Ruhun duymadan gidivereceksin

Doymayacaksın hiç havaya suya
İster sokağa kaç ister saraya
Belki çığlıklar kopacak ardından
Çoktan varmış olacaksın bekaya

Bak işte gidiyor yemyeşil gemin
Lakin bu dünyadaki son seferin
Sabırdan başka bir şey gelmez elden
Kim bilir sonraki biletler kimin

UNUTULAN SIR

Cem Erşah BENLİOĞLU

Küçük bir kasabanın kıyısındaki terk edilmiş bir ev, yıllardır kimse tarafından ziyaret edilmemişti. Evin etrafındaki ağaçlar, yavaş yavaş büyü-yüp pencereleri kaplamış, duvarları yo-sun tutmuştu. Ancak on altı yaşındaki Cem, yaz tatilinde macera arayışıyla bu evi keşfetmeye karar verdi.

Bir sabah, cesaretini toplayarak evin kapısını itekledi. Kapı gıcırdayarak açıldığında içeri dolan toz bulutları, yılların sessizliğini bozdu. Cem, içeri adım attığında, eski mobilyalar ve du-var da asılı bir tabloyla karşılaştı. Tablo-da, evin eski sahiplerinin gülümseyen yüzleri vardı; ancak birinin gözleri ga-rip bir şekilde boş görünüyordu. Cem, evin her köşesini incelerken odalardan birinde eski bir günlük buldu. Günlük, evin sahibi Maviş Hanım'a aitti ve sayfa-larında tuhaf bir sırdan bahsediliyordu. "Yıllar önce, gömüldüğü yerin üstünde bir taş var. O taş, yalnızca kalpten bir özlemle açılır."

Gözleri parlayan Cem, merakla bu ta-şın peşine düştü. Günlüğü takip ederek bahçeye doğru ilerledi. Bir süre sonra, eski bir ağaç kökünün üstünde parla-yan bir taş buldu. Taşın üstünde eski bir harf yazısı. Cem, kalbinde bir heyecan hissetti. Bu sıradan bir taş değil, Maviş Hanım'ın kasabanın en sevilenlerin-den biri olduğunu, fakat bir gün aniden kaybolduğunu hatırladı. O sırada his-settiği merak duygusuyla taşın etrafın-

da dönmeye başladı. Taş birden sıcaklık yaymaya başladı. Cem taşın büyüünün etkisiyle gözlerini kapattı. Kendini geç-mişte, Maviş Hanım'ın son günlerinde buldu. Kasabanın insanları onu unut-tukça, Maviş Hanım'ın ruhu eve hap-solmuş gibiydi. Cem, onun acısını en derin biçimde günlünde hissetti ve bu sırra son vermek için plan yaptı. Cem, kasabaya döndü. Maviş Hanım'ın hika-yesini anlatarak herkesin dikkatini çek-ti. Kasaba halkı, unuttukları bu kadının hikayesini yeniden hatırladı. Bir tören düzenleyerek onun anısını yaşatmaya karar verdiler. Cem, o taşla birlikte Ma-viş Hanım'a veda etti ve kasabanın ona duyduğu özlemi yeniden canlandırdı.

Gün sonunda, Cem yalnızca bir sır keşfetmekle kalmamış, aynı zamanda unuttuğu bir hikayeyi yeniden hatırlat-mıştı. Terk edilmiş ev artık yalnız de ğil-di; geçmişin sesleri, geleceğin umutla-ryla buluşmuştu.

"Mavi gökyüzü altında umutla beklerken,

Ezgiler yankı bulur, kalp huzurla döner.

Sonsuz hayaller peşinde, adımlar hızla ilerler,

Umut, her yen, günde yeniden yeşerir.

Tüm duygularla... "

BEN BİR KIŞTIM

Nehir ÇÖPDEMİR

Ben bir kıştım Ankara'da
Ayazım vururken camlara, yürekleri ısıtırdım
Yeni sevdalar başlardı benle
Ve ölümsüz denilen sevdaları mezarlara kazırdım
Yokluktaki varlığın sesiydi her bir kar tanem
Tane tane akan yaşta duyulurdu ismim
Çamların üzerinde birikirdim
Sallardı çocuklar dalları, yağardım mutluluklara
Geçmişi örterdim, saklardım karanlığı
Kahve eşliğinde beni izleyen buruk yüreklere kazınırdım
Heyecanla gelişimi bekleyen gülücüklere sığınırdım
Üzerime ne şarkılar ne şiirler yazılırdı
Ben hepsiyle beraber yaşatılırdım
En yakın arkadaşım; sokak lambaları
Onlar da benimle izlerdiler gece el ele yürüyen sevgilileri
Veya bir anne çocuğuyla eğlenirdi, mekân kaldırım taşları üzeri
Ahenkle yeryüzüne inerken ben
Anılar birikirdi
Hayat benle başlar, bende biterdi
Tüm ihtişamımla yaşardım
Ben bir kıştım Ankara'da

CENNETTEYDİM

Afitap

21.01.2018

Durakta dikiliyorum ve otobüsün gelmesini bekliyorum. Aklıma gelen şey ile belli belirsiz bir gülümseme yer alıyor suratımda. Yaklaşık iki ay önce durakta karşılaştığım o adam. Paltosunun cebinden yere düşen kartvizit ile ismini ve psikiyatrist olduğunu öğrenmiş olduğum ve sırf onu bir daha görebilmek için çalıştığı yeri bulup zar zor randevu bulduğum o adam. Neydi onda bana tüm bunları yaptıracak kadar merak uyandıran şey? O günün ardından aylar geçmesine rağmen hala ona ve onunla ilgili şeylere olan merakım gitmemişti. Kendinden çok az bahsediyor bahsettiği zamanlarda da kendiyile ilgili yeni merak kapıları aralıyordu.

....

25.01.2018

Ve işte yine onun karşısında oturuyordum. Seanslarımızda genellikle sohbet eder, o haftaki ilaçlarımın dozu hakkında konuşur ve gelişmeleri değerlendirirdik. Günün sonunda da defterine notlar alır, seansı bitirirdi. Son haftalardaki gelişmelerden, ilerlememden bahsederken yüzü düştüğünde iyi şeyler söylemeyeceğini anladım. Son zamanlarda gördüğüm halüsinasyonların artması sebebiyle ilaçlarımın dozunu yükseltmekten bahsediyordu. Ona o kadar güveniyordum ve seviyordum ki durumumun kötüye gitmesi bile telaşlandıramadı beni. Onun yanındayken sanki tüm sorunlarımı gideriyor ve beni içinde bulduğum karanlıktan çekip çıkarıyordu. Cennetten dünyaya düşmüş bir melekti sanki. O gün o durakta onu gördüğüm

gün hayatımın koruyucu meleği olacağını anlamıştım. Aşka inanmayan bana saatlerce aşktan bahsettirebilir, gözlerine baktığımda bana hayatımın manzarasını izlettirebilirdi. Ona olan bu duygularımın onun açısından karşılıksız olmayışı beni mutlu ediyordu.

....

21.02.2018

Zaman geçtikçe bana onu daha iyi tanıma fırsatı veriyordu. Kendinden biraz da olsa bahsetmeye başlamıştı. Ayrıca müzisyen olduğunu ve bir orkestranın şefi olduğunu öğrenmiştim. Tabi onunla yakınlaşıp zaman geçirdikçe tartışmalarımız da artmaya başlamış, ara ara tartışır olmuştuk. Tartışmalarımız da sanki o gidiyor, yerine yeni birisi geliyordu. Beni o kadar iyi tanıyordu ki beni hangi kelimelerin mutlu edeceğini, kurduğu hangi cümlelerin beni üzeceğini çok iyi biliyordu. Soru sorduğumda duymak istediğim cevapları bilir ve ona göre yanıtlardı sorumu. Tek bir bakışıyla içimi okuyor, beni analiz ediyordu sanki. İnsan psikolojisini kendine oyuncak etmiş bir cambaz, kelimeleri ve cümleleri kendine silah etmiş bir nişancı, hatta yeri geldiğinde aptal rolü yapan bir soytarıydı sanki.

....

20.03.2018

Son zamanlarda gördüğüm halüsinasyonlar artmış, gerçekte hayali ayırt edemez hale gelmişim neredeyse. Durumumun kötüye gidişi beni endişelendiriyor ve korkutuyordu ama o sürekli

ilaçlarımı değiştirip duruyor ve bana durumumdan hiç bahsetmiyordu. Başlarda beni panikletmemek için bahsetmediğini düşünürdüm ama artık hastalığım dayanılmaz hale gelmişti ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Onun odaya girmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Onun evindeydik ve o, akşamki orkestra gösterisi için hazırlık yapıyordu. Az önce çıkartıp koltuğun üstüne attığı ceketini görmemle aklıma benim durumum hakkında notlar aldığı defteri geldi ve yapmamam gereken bir şey olsa da defteri gizlice alıp çantama koydum.

Eve geldiğimde içimde kalbimi delip geçecek bir telaşla defteri elime aldım. Defteri okumaya başlar başlamaz beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Defterde benden denek olarak bahsetmiş ve yaptığı deneyleri, üzerimde denediği ilaçları gün gün yazmıştı. Son sayfaya bu günün tarihi atılmıştı.

DENEK 1

20.03.2018 (Deney 88, son deney)

İlk başlarda içimi kaplayan heyecan yerini korkuya bıraktı. Bu deneye başlarken işlerin bu kadar çığırından çıkacağını düşünmemiştim. Başlarda her şey normal ilerliyor, tıpkı planladığım gibi gidiyordu. Sonra gözümden kaçırduğım o detay yüzünden her şeyi mahvettim. İçimi kemiren suçluluk hissi daha fazla bu deneyi sürdüremeyeceğimi gösterdi. Bu suç tanrıyla benim aramda karanlık bir sır ve benimle mezara kadar gidecek. Deneyi burada sonlandırıyorum...

Hala okuduklarımı idrak edememiş saatlerdir koltukta öylece oturuyordum. Gelen bildirim sesi ile kendime geldim. Mesaj ondandı. Bir konum atmış ve bana

akşamki orkestra gösterisinden bahsetmişti. Hiç düşünmeden evden çıkmıştım ve durağa doğru gidiyordum. Aklimda olan tek şey onunla yüzleşmek ve nefret kuskandı. Hava kararmıştı ve ben hiç üşümediğim kadar üşüyordum. Her zaman giydiğim ceketim bu sefer sıcak tutmuyor, ısıtmıyordu beni. Aylar önce o durakta incecik bir hırkayla neydi beni ısıtan şey?

Konumun gösterdiği yere geldiğimde buranın çok büyük bir antik tiyatro amfisi olduğunu farkettim. Etraf o kadar kalabalıktı ki orkestrayı göremiyordum bile. Biraz ilerleyip bir yere oturdum. Ne yapacağımı düşünürken onu gördüm. Her zamankinden daha duygusuz bakıyordu sanki gözleri. Orkestranın gösteriye başlamasıyla kalbimde bir sancı hissettim. Tüm bu karmaşık gürültü bende kulağımı söküp çıkarma isteği uyandırmıştı. Onun elindeki baton ile yaptığı her bir harekette, her bir yönlendirmede orkestradan çıkan sesler beynimde yankılanıyor, birbirine karışıyordu. Etraftaki seyirciler yüzlerindeki esiri gülümsemelerle hallerinden memnun gibi görünüyorlardı. Gösterinin son kısımlarına yaklaştıkça içimde ki huzursuzluk artmıştı. Çalınan her bir notada ölüme bir adım daha yaklaştığımı hissetmiştim. Etraftaki sesler gittikçe silikleşti. Yavaş yavaş gözlerim kapandı. Gördüğüm son şey, etrafta ne bir seyirci ne de bir orkestranın olduğuydu. Her şeyin bir sanrıdan ibaret olduğunu anladım.

Ve o an hatırladığım şey cennetten düşen meleğin aslında cennetten kovulmuş olan şeytan olduğuydu.

Cennetten kovulan şeytan kendini melek olarak tanıttı.

YOLCULUĞUN KÜÇÜK BİYOĞRAFİSİ

Mesut DURMUŞ

Yolculuk nedir? diye sorsam farklı kesimlerden ve yaş gruplarından değişik cevaplar alacağım kanaatindeyim. Atalarımıza sorarsanız bozuk ve meşakkatli yolları günlerce yürümek, diye cevap verirler. Çünkü 50-60 yıl öncesini görenler ve o günlerin hikâyelerini –benim gibi dedesinden, ninesinden dinleyenler bilir, günümüzde herkesin sahip olmaya çalıştığı dört tekerlekli özel vasıtalar o günlerde herkeste yoktu.

“Niçin araba almıyordunuz, alacak paranız mı yoktu?” sorusunu -çocukça ruhla bir çırpıda- sorardık. Aldığımız cevap şöyleydi her defasında: “Çünkü bu vasıtaları kullanabilecek yetişkin insan bulmak çok zordu. Diyelim ki şoför buldunuz, bu defada aracınızı mahallenize, köyünüze veya kasabanıza ulaştıracak yol neredeydi.

Köylünün kentlinin birçoğunun en kullanışlı aracı -varsa eğer- at arabası, kağnydı. Bunlar da yoksa at, katır ve eşek gibi hayvanlar insan ve yük taşıma gibi işlerde, yedikleri arpa ölçüsünde hizmet vermeye çalışırdı.

Büyüklerimizin anlatımıyla,

“Misal, köyden çıkıp Sivas’a tuz almaya gidenler Turhal’a tren istasyonuna kadar atıyla giderdi. Orada

atı emanete bırakıp trenle Sivas’a yol alırdı. Bu dediğimiz yolculuk en az üç gün sürerdi. Tuz dedikse yanılma çocuk! İnsan sadece tuza Sivas’a gider mi? Gitmişken evin diğer ihtiyaçlarını da dönerken alır gelirdik.”

Velhasıl eskiden hayatın kendisi zormuş. Yolculuksa her türlü meşakkate rağmen samimi bir şekilde -dağlar tekin olmasa da- yollarda insanlar birbirine güvenle yolculuk yaparmış. Kısa bir süre öncesine kadar da tamamen güven duygusu zedelenmeden yolculuklar yapılırdı. O günlerde insanların geneli seyahat edeceği aracın kalitesini değil yanında oturacağı insanoğlunun kalitesini merak ederdi.

Büyüklerin “Allah helal süt emmiş insanlarla karşılaştırsın!”, “Allah yolunu açık etsin!”, “Allah yar ve yardımcın olsun!” duası da iyi insanlarla karşılaşmamız ve hayırlı bir yolculuk yapmamız temennisiyle yapılırdı. Bu dualara “amin” diyen dudaklar büyüklerin ellerini öper, helallik dilerdi.

Yolcunun yüzünde belki ayrılmanın verdiği bir hüznün, belki de sevdiklerine kavuşmanın verdiği sevinç görülürdü.

Hüzünlüdür; çünkü sevdiklerinden ne kadar ayrılacağını bilse de ne zaman kavuşacağını bilemez.

Sonuçta insanın bu dünyada bir nefeslik saltanatı vardır.

Sevinçlidir çünkü sevdiklerine duyduğu özlem gönlündeki okyanusta “med-cezir”ler oluşturmaktadır.

İnsanlar içindeki duyguların beden diline yansımış halleriyle binerlerdi otobüse. Kimi asık suratlı, kimi durgun, kimi sevinçli...

Koltuğuna ulaşanlar -yanında birisi varsa onu tepeden tırnağa süzdükten sonra- söze girmenin telaşıyla merhabalaşıp nereye gittiğini, nereden geldiğini, nereli olduğunu öğrenirdi. Bu bilgiler öğrenildikten sonra saatlerce farklı konularda fikirler sofrası kurulur, herkes payına düşeni alırdı. Farkında olmadan dostane bir ilişki içerisine girilirdi. Bazen telefon numaraları birbirine verilir: “Yolun bu taraflara düşerse kesinlikle bekliyorum.” cümlesiyle tamamlanan ayrılıklar olurdu. Sonrasında menzile doğru son adımlar atılır, kavuşmanın verdiği tüm duygular yaşanarak sağ salim sonlanırdı yolculuk.

Şimdilerde ise konforlu koltuklarda, nereye ne zaman varacağını bilerek,

güvenle yolculuk yaparken insanlar birbirine güvenmekten korkar hale geldi. Birbiriyle selamlaşıp, tanışmaya dahi ihtiyaç duymamaya başladı. Çünkü artık yolculuğun en iyi arkadaşı ne yanı başında dirseklerin birbirine sürttüğü bir insan ne de seni kendine bağlayan eşsiz bir kitap; artık yol arkadaşı koltuk arkası 10 inç büyüklüğünde bir ekran... Ekranda neler var bir bilsen: sinema filmleri, tv kanalları, müzikler...

İnsanlar neden böyle araçlara yöneliyor sizce? Bence hayatta “yalancı çobanlar” çoğaldığı için insanlar birbirine güvenmemeye başladı. Bencillik duygusu öğretildi insanlara ve herkes bencilliğin doruğuna çıkma gayretini gösteriyor. Toplumlar birlik olma bilincini yitiriyor, aileler bu duyguyla parçalanıyor, bireyler benliğini kaybediyor.

Sözün özü şimdilerde dünyamızdaki toplumsallık yerini bireyselliğe, güven duygusu yerini güvensizliğe bırakmaya başladı. Yolculuk sohbet etmek ve yeni insanlarla tanışmak niteliğinin dışına çıkarak saatlerce bir ekranın esiri olmak anlamına geldi.

O C A K

1. Ay (31 gün)

1

TAKVİMİN SON YAPRAĞI

Orhan Selim DAĞLAR

Dallar beyaz bir düşte,
uyurken narin
Ay ışığı serin,
altın bir karenin
Ufukta bir güneş,
taze umut taşı
Saat vurur geceyi,
yılın son naaşı

Karlar sessiz fısıldar yılın ömrü biter
Her kristal bir hatıra, bir sırra gider
Dolar zaman, yavaşça biter ömür
Takvim yaprağında bir mısra "her şey bir ödünç ömür"

Küskün rüzgâr bırakır ardında iz
Yeni şafak ile geçmişe çizgi çizeriz
Ey gelen yıl! Bir bahar tohumu misali
Umudu sar bırak filiz versin!

KIŞIN AYAZI VURURKEN YÜZÜME

Ruhsar

O dondurucu kış gecesinde ,
Aklımdaki tek şey o idi.
Ona gidip yüzünü görmek,
Beni bu kadar bekleten idi

Ay ışığı vururdu soğuk gecelere,
Yıldızlar bakardı yaşlı gözlerime,
Bir veda gibi susardı içimde,
Ayrılık dokunur idi.

Kalbimde bir sır gibi saklarken seni ,
Hiç düşünmüş müydüm beni terkedeceğini?
Beklemiştim yine düşünerek geleceğini,
Ah, keşke dinleseydim kendi sesimi!

Biliyorum bu kış gelip geçici,
Acaba unutulabilir miyim,
Onu ve bahar çiçeklerini?

Kışın ayaz vururken yüzüme
Onun yürüyüşünü görmek ısıtır mıydı içimi?
Yoksa iz mi bırakırdı hem karda hem kalbimde
Yoksa kışın baharı mı yaşatırdı kalbimde?
Sorular hep aklımı çeler idi.

MONOTON BİR HAYAT

Ahmet Kaan ÇAKMAK

Hava ağırdı, sanki bir battaniye gibi şehri tamamen kaplamış durumdaydı. İnsanı sinsice karamsarlığa sürüklüyordu. Yavuz da bu çekim gücüne fazla dayanamadı ve kendini dışarı attı. Hayatındaki her şey monotonlaşmış gibiydi.. Her sabah aynı şekilde uyanıyordu, her sabah aynı manzara, aynı kişiler, aynı olaylar. İçinde bir huzursuzluk ve özlem vardı. Tam olarak bilmese de az çok bu iki duygunun birleşimi gibiydi. Fakat asıl anlamadığı nokta: Neye özlem duyduğunu bilmiyordu.

Bir zamanlar heyecanla, her güne bir beklenti içinde uyanırdı. Ancak şimdi bu beklenti, heyecan kaybolmuştu. İşe gitmek, dolaşmak, sohbet etmek bile bir rutin haline gelmişti. İnsanlar farklı yerler görürken, yaparken, her gün kendine bir şey eklerken o rutinlerde takılı kalmıştı. Herkesin bir amacı var gibiydi: kariyer, aile para,.. Peki, Yavuz'un amacı neydi? Bunu düşünmemişti. Belki de düşünmüştü fakat bulamamıştı. Şimdi de düşünse muhtemelen bulamayacaktı.

Cebinden bir ses geldi. Telefonu çalıyordu, arkadaşı arıyordu. Yavuz açmadan telefon kapandı. Çok geçmeden mesaj geldi. Bir müddet telefona boş boş baktı. Sonra bakmaya karar verdi. Mesajda şöyle yazıyordu "Akşam dışarı çıkalım mı?"

Hiç cevap vermedi. İçinden akşam çıkıp ne yapacaktı? Aynı mekanlar, aynı kişiler, aynı sohbetler. Sıkılmıştı

bunlardan. Belki bir değişiklik lazımdı. Evet kesinlikle bir değişiklik lazımdı. Ama nasıl bir değişiklik?. Biraz uzaklaşması lazımdı. Ama nereye? İçindeki sıkılmışlık bulunduğu yerden değil, belki de kendisinden kaynaklanıyordu.

Birkaç gün önce sosyal medya da gezinirken bir yazara denk gelmişti. Yazar her şeyden sıkıldığını, bir sırt çantasıyla yola çıktığını ve bilinmeyen yerlere gittiğini anlatıyordu. Yavuz o yazıyı okurken bir şey hissetmişti. Onu hemen harekete geçirecek türündeydi. Fakat o his geldiği gibi hemen kaybolmuştu. Yavuz'a bir çözüm yolu gibi gelmişti. Cesaret edebilir miydi? Her şeyi, herkesi bırakıp tek başına uzak ve bilmediği yerlere gidebilir miydi? Belki de bunlar bir hayal olarak kalacaktı.

Eve doğru yola çıktı. İşe odaklanırken kafasındaki düşünceler susmuştu. Buna sevinse mi yoksa üzülse mi karayemedi. Unutmak en iyisiydi belki de... Eve geçti. Gözü odasının en ücra köşesinde duran bavuluna takıldı. Düşünmeye yeniden başlamıştı. Düşündükçe gitme fikri daha cazip gelmeye başlıyordu. Fakat bir yandan korkunçtu. Herkesi, her şeyi bırakmak... Ama bu korkudan daha fazla aklını kurcalayan bir soru daha vardı:

"Ya hiçbir şey değişmezse?"

MATEM

Yusufl

Uykuların kaçıp uyanınca gecenin bir yerinde,
Vicdanının çığlıklarını dinle,
Başını koyup uzanınca dizlerimde;
Hatırla eski anıları; biraz hüzün, biraz kinle.

Sen vazgeçtin benden, ben senden değil,
Umutsuz şarkılar artık acılarıma merhem değil,
Çabalarım yetersiz bir o kadar da uykularım,
Yoktu seni düşünmekten arta kalan zamanlarım.

Artık yastığın soğuk tarafıyla uyuyamıyorum,
Senin sıcaklığın yok, üşüyorum da zaten,
Koca yatak dar geliyor; sığamıyorum sensizken,
Hep bir kahır, hep bir keder, bir o kadar da matem.

Çıkmadı aklımdan gözlerin ve yüreğin,
Hasretin eyledi mecnun; dertliyim, divaneyim,
Sensiz ıslandım yağmur yağan sokaklarda,
Her damlasında sen, her adımım sana.

Sensiz geçirdiğim ilk kış, üşüdüğüm ilk bahar,
Güneş bile yakamadı ateşle, sensizlik kadar,
Her titrememde hatırlarım o sıcak yüreğini,
Biraz olsun ısıtır, kaybederim kendimi.

Gözlerin uçurumum, çekinmem atlamaktan,
Aşkından beter oldum, kahroldum saklamaktan,
Geç oldu kaybettiğimin varınca farkına,
Diz çökerek ağladım, dua ettim Yaradana.

KIŞ YERĞİSİ

Knezovic

Kar düşüyor yavaştan Pendik'e
Çamlıca'daki ayazlar çökmüş kalbine

Kavakpınar ise dondu kardan adam gibi
Her ayaz bir buzdu aynı bakışların gibi

Gözden süzüldü yağan karın zerresi
Hiç tutunamazsın düştü her bir tanesi

Hiçbir zaman yerin olmadı öbür yarım
Bak, Kaynarca'da eriyeverdi yanık yüreğim

Eksi kırk derece soğukta yürürsen yalnız
Aşksız sanarlar seni kalırsın ıssız

Kurtköy'de seninle boza içmek vardı
Üzgünüm, böyle şeyler başka kışlara kaldı...

ZEMHERİ

Afitap

Ruhunu kaybetmiş bir orkestra neden gülüyor yüzleri?
Konuşuyor gözleri, lâl olmuş dilleri
Ve şimdi duyuyor musun kalplerinin sesini?
Gösterinin sonunda giydiler kefenlerini.
Başı ezilmiş yılanlar akıttılar zehirlerini.
Ve şimdi duyuyor musun senin için çalan zilleri?
Duyduğunda çok geç olacak, bugün her yer zemheri.
Dizilmişler sıraya, bekliyorlar seni.
Hepsinin göğsünde kanıyor kurşun izleri.
İçlerindeki küçük çocuk kanıyor yaralı dizleri
Şimdi görüyor musun kan ağlıyor gözleri
Ve tutmayacak ellerinden kurtuluşun ezgisi.
Uçurumun kenarında bırakılmış elleri.
Eridi saçlarına düşen kanlı kar taneleri.
Akacak damarlarından ölümün her zerresi.
Ve şimdi görüyor musun seni izleyen gözleri?
Uğurlamak istedin de göremez oldun gidenleri.
Bir vedaya mahkum oldu hepsinin son sözleri.
Son sözünse sessizliğin olacak tanıyamazsın kimseyi.
Üzerinde ki kar eridiğinde tanıyamazsın kendini.

RECIPE

pumpkin dessert

INGREDIENTS

- 1.5 kilograms of sliced pumpkin
- 3 small apples
- 1 orange
- 1 kilograms of sugar
- 3 or 5 cloves
- walnut
- tahini

STEPS

- Get a large pot.
- Slice the apples thinly and place them in the pot.
- Add pumpkin slices on top.
- Add sugar, let it rest overnight to drain the water.
- Squeeze the orange's juice and pour it over the pumpkin slices.
- Place the pot on the stove and cook the pumpkins.
- Add the cloves to the pot while cooking.
- Arrange the cooked pumpkins in a large borcam.
- Bake in the oven at 180 degrees for 30 minutes.
- Let it rest after cooking.
- When serving, pour tahini and crushed walnuts over the pumpkins.

Winter is...

~River~

What is winter? Winter is a season when we drink hot chocolate, put on our scarves and gloves and build snowmen, right? It is, basically. But winter is more than that. I think winter is love. It is discovering brand new lives in each different snowflake. Winter is the line that sweeps away the dirt in our lives with its pure white cover and takes us to a new, clean chapter in our own life story. Sometimes we stare for hours at the harmony that emerges as each snowflake slowly floats down from the sky to the earth. Some people build snowmen with their children, some have a snowball fight with their friends, some walk hand in hand with their loved ones on the white streets. But they all love winter very much. Because winter is magical. It instills a new beginning and hope in people. Like I said, winter means love.

BİR NOEL ŞARKISI

Eylül Sümeyye DEMİRER

Charles Dickens'in en popüler eserlerinden biri olan " Bir Noel Şarkısı " okuyanların yüzünü gülümsetiyor.

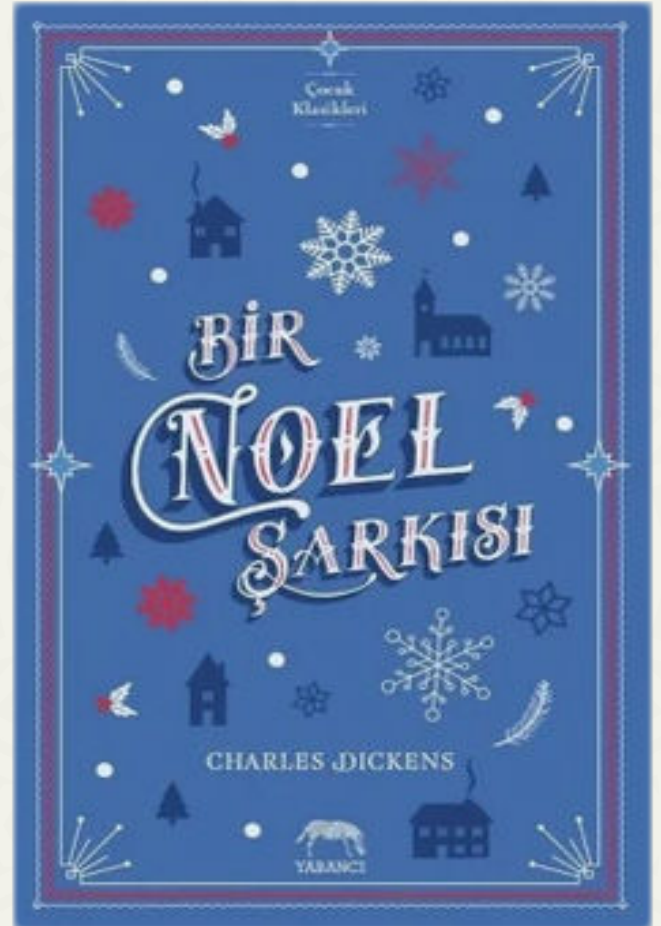
Kış aylarında kesinlikle okunması gereken çerez kitaplardan biridir. Her yaştan insanın okuyup keyif aldığı bu kitap okuduktan sonra sizin hayatınıza minik dokunuşlarda bulunacaktır. Huysuz ve yaşlı bir adamın üç hayalet sayesinde hayata bakış açısının nasıl değiştiğini bizlere göstermiştir.

2009 yılında "Yeni Yıl Şarkısı" filmiyle de o zamanlara damgasını vurmuştur. Bir insanın geçmişini, şimdiki zamanını ve geleceğini göstererek aslında yaşamımızın ne kadar kıymetli olduğunu ve her günümüzü en verimli şekilde yaşamaya çalışmamız gerektiğinden bizlere anlatmıştır.

Yaşlı adamın somurtkan, cimri ve insanlara karşı kaba davranması bu üç hayaleti harekete geçirir ve yaşlı adama zamanda yolculuk yaptırırlar. Yaptığı yanlışların far-

kına varan yaşlı adam yaptıklarından pişman olarak iyi ve duyarlı bir insana dönüşür. Böylece çevresindeki insanlar ile arası düzelir ve mutlu bir yaşam sürer.

Charles Dickens bu şahane eseriyle de bizlere bakış açımızın ne kadar önemli olduğunu tekrar tekrar göstermiştir.

FİLM KÖŞESİ

SNOWPIERCER

Beril MELEK

Bütün insanlık kocaman bir trenin içinde yaşamaya başlasaydı ne olurdu?

Snowpiercer, "Le Transperceneige" isimli Fransız çizgi romanından uyarlanma, Güney Koreli yönetmen Bong Joon-ho'nun yönettiği distopik bir bilim kurgu filmidir. Filmde Dünya, küresel ısınma engellenmeye çalışılırken başarısız bir iklim mühendisliği girişimi sonucunda aşırı soğumuş ve Buzul Çağı'na geri dönmüştür. Nüfusun büyük çoğunluğu hayatını kaybetmiştir, geride kalanlar ise sürekli hareket eden bir trende yaşamaktadır.

Tren belirli sosyal sınıflara ayrılmıştır: arka vagonlarda fakir ve ezilen halk, ön vagonlarda ise elit kesim yaşamaktadır. Hikâye, arka vagonlarda yaşayan insanların adalet için verdikleri mücadeleyi konu edinir.

Önemli toplumsal mesajların ve bolca aksiyonun bulunduğu, karlı kış günlerinde izleyebileceğiniz etkileyici bir film.

7 FARKI BUL

Yayın Ekibi

Değerli okurlarımız,
Kış ayı bize göre çocukluğumuza dönme ayıdır. Bu nedenle sizi çocukluğunuza götürecek tatlı bir bulmaca hazırladık. İki resim arasındaki 7 farkı bulmanız gerekiyor. Kolay gelsin :)

BULMACA

Yayın Ekibi

Bu sayımızdaki diğer bulmacamızı da "Kelime Avı" olarak hazırladık. Sizlere aşağıda vermiş olduğumuz kelimeleri, yan sayfadaki bulmacada bulup geriye kalan ekstra harfleri birleştirerek sürpriz cümleye ulaşmalısınız. İyi eğlenceler!

K	A	R	D	A	G	E	C	E	R	Y
K	U	T	L	A	M	A	Ç	A	M	I
A	K	A	E	Ğ	L	E	N	C	E	L
R	R	Ü	Y	A	P	M	U	M	I	B
M	M	U	A	İ	L	E	B	U	Z	A
A	T	A	Y	A	Z	I	Ş	I	K	Ş
Ğ	L	U	H	U	Z	U	R	Y	I	I
A	L	L	K	I	Ş	A	A	T	K	I
N	E	L	D	İ	V	E	N	R	D	İ
L	K	Ü	R	E	E	M	Ü	Z	İ	K
A	R	İ	F	E	R	Ş	A	P	K	A

“Senin derinliğinden topluma boz bulanık öyle bir cemre düşsün ki, gözüyle görmese, kulağıyla işitmese, eliyle tutmasa bile gerçeğin var olduğunu, kubbelerde çinladığını, kemerlerde bir örgü olduğunu duysun ve sezsün insan.”

Sezai Karakoç

1993-2021

Büyük yazarı ölümünün 3. yılında sevgi ve rahmetle anıyoruz...

tokatsbl.meb.k12.tr

darkapifanzin@gmail.com

tokatsbl

tokatsbl